

Den gode vin

Trediedagen derefter var der bryllup i Kana i Galilæa (Johs. 2,1). Således begynder Johannes sin kortfattede beskrivelse af den kendte begivenhed.

Johannes anvender aldrig mange ord, men der ligger altid mere i hans ord, end vi kan udtømme. Det gælder også denne korte indledning. »Trediedagen« er ved første øjekast blot en tidsmæssig angivelse – tre dage efter Herrens samtale med Natanel (kap. 1,45-51) – men mon Guds Ånd ikke også har lagt en antydning om noget mere deri? Trediedagen er jo opstandelsesdagen, hvor sorg er til glæde vendt, og hvad passer bedre sammen end just trediedagen i denne betydning og så et bryllup?

Af alle jordiske fester er bryllup dog den skønneste og herligste. Hver gang en brud føres frem til sin brudgom, får jeg, en nøgtern jurist uden anlæg for sentimentalitet, en klump i halsen, ikke af bedrøvelse, men af betagelse. Intet øjeblik gør større indtryk på mig, intet forekommer mig renere og skønnere.

Derfor leder den første sætning i beretningen om brylluppet i Kana mine tanker helt frem til den ubeskriveligt skønne fest, der hedder Lammets bryllup, den fest, der ligger i forlængelse af hin trediedag, da Krist stod op af døde i påskemorgenrøde.

Nu vil imidlertid enhver rigtig exeget (bibeludlægger) sige til mig: »Kan du nu se at komme tilbage til teksten!« så det må jeg hellere gøre.

Jesu moder var der

Vi ved ikke, hvorfor hun var der, om hun var i familie med brudeparret eller stod i venskabsforhold til familierne – men vi ved, at det ikke var nogen tilfældighed, at hun var der – Gud stod bag – han havde sørget for, at hun var der, thi hun havde en opgave ved dette bryllup.

Hendes opgave bestod i at sige noget afgørende om Jesus. Det var ikke meget, hun skulle sige; hun skulle slet ikke dominere; hun skulle heller ikke holde nogen prædiken; det var ikke værtsfolkene, brudeparret eller gæsterne, hun skulle sige det til, men tjenerne.

Den opgave løste hun fuldkomment. Tjenerne forstod, hvad hun sagde, og det gjorde så dybt et indtryk på dem, at de gjorde, hvad hun lagde dem på sinde.

Jesus og hans disciple

Johannes siger, at også de blev indbudt til brylluppet. Var det Jesu moder, der sørgede for, at de også fik en indbydelse? I så fald har hun sandelig gjort hele selskabet en uvurderlig tjeneste. Tænk, hvis han

ikke var blevet indbudt!

Ingen fest er en virkelig fest uden ham og hans disciple. Det er derfor, verdens børn ingen anelse har om, hvad en rigtig fest er, og hvordan den forløber.

Det er ham, der giver enhver fest højhed og indhold. Intet menneske finder mættelse for sin sjæl ved nogen jordisk fest, hvor glimrende den end er anlagt. Skulle vinen end flyde i stride strømme, så ender det altid lavere, end det begyndte, og gæsterne går hjem uden ægte glæde og fred.

Men hvor han er, ender det højere og rigere, end det begyndte.

Da nu vinen slap op

Det var jo en skandale – værtsfolkene havde ikke sørget for tilstrækkeligt med drikkevarer!

Sådan fremstiller Johannes det imidlertid ikke; han siger blot: »Da nu vinen slap op«, nærmest som om det er noget, man må forvente, hvor Jesus og hans disciple er til stede. Det er muligt, at værtsfolkene havde forregnet sig, men er det tilfældet, så stod Gud bag ved – thi vinen *skulle slippe op!* Det var Herrens tilstedeværelse, der gjorde en ende på den jordiske vin. Hvor han er til stede, skal glæden ikke bestå i, hvad mennesker kan komme med, men i, hvad han kommer med; derfor må alt det, vi regner med og bygger glæden på, forsvinde, slippe op eller tages fra os – først da oplever vi den ubeskrivelige glæde, som han bereder. (Vor Herre Jesus er aldrig med til nogen verdslig fest uden at tage glæden fra de festende. Sig blot et ord om ham ved en sådan fest, og der bliver en trykket stemning!)

Jesu moder og ham

Da siger Jesu moder til ham: »De har ikke mere vin«. Værtsfolkene har formentlig fortvivlet forsøgt, om de kunne skaffe noget mere vin, og der har hersket almindelig forvirring, under hvilken mangan velvillig sjæl er kommet med sit forslag – men hun sagde det *til ham!*

Ja, hun sagde det til ham; hun formulerede det ikke som en bøn, og dog var det en bøn. Hans ved første øjekast mærkelige svar: »Kvinde, lad mig i fred!« er svar på hendes bøn, altså et bønesvar. Engang sendte Marta og Maria bud til Jesus og lod sige: »Herre! se, den, du elsker, er syg«. Heller ikke det var formuleret som en bøn, men var dog en bøn. Og Jesu ord og holdning var også da et bønesvar, skønt det ikke umiddelbart så sådan ud.

»Kvinde!« således tiltaler han hende og understreger dermed, at hun ikke med

hensyn til at få svar på sin bøn står i noget andet forhold til ham end ethvert andet menneske; han sagde det ikke koldt og hårdt, men kærligt og sandt, og hun forstod ham – det fremgår af, hvad hun siger til tjenerne. Hun følte sig altså ikke afvist, men anbragt på rette plads i forhold til ham – hun, en synderinde, der kommer med sin bøn – han, hendes Herre, der er uden synd, og som er i stand til at besvare hendes bøn.

»Lad mig i fred!« Den græske grundtekst er noget i retning af: »Hvad har jeg med dig at gøre«. Også disse ord er ikke sagt i ukærlighed, men i kærlighed; Herren understreger, at han og hun kommer fra to forskellige verdener, hvor der hersker to vidt forskellige opfattelser – hun er *nedenfra* og kan kun se på den foreliggende nødssituation ud fra en menneskelig opfattelse – han er *ovenfra* og ser på den, således som man ser på den i den himmelske verden. Hun skal ikke bestorme ham med sine rent menneskelige ønsker, thi han vil kun gøre Guds vilje; heller ikke dette opfatter hun som en afvisning, men som en sand og nødvendig tilrettevisning, og hun forarges ikke på ham.

»Min time er endnu ikke kommet,« slutter han med at forkynde hende. Jeg sagde indledningsvis, at brylluppet ledede mine tanker frem til den herlige glædesfest, der engang kommer, og at den tidsmæssige angivelse »trediedagen« fik mig til at tænke på hans opstandelse fra de døde på den tredie dag. Nu leder Herrens ord »min time« vore tanker frem til den dag, da han sagde: »Timen er kommen« og derefter drog ind i Getsemane og derfra til Golgata. Johannes lader os ikke i tvivl om, at vi gerne må tænke sådan, thi han omtaler brylluppet i Kana som et *tegn* (Johs. 2,11), altså som en begivenhed, der taler om de *evige ting*, som Herren ville fuldbyrde.

Hans moder opfattede hans ord som et vink om, at øjeblikket til at afhjælpe den forhåndenværende nød endnu ikke var kommet, og skønt dette ikke var forkert, var det dog ikke udtømmende. Herren så den øjeblikkelige nød som et udtryk for *hele menneskehedens samlede nød*, som ingen uden han kunne afhjælpe – og *ville* afhjælpe, når hans time var kommet.

Således fik hun svar på sin bøn; han understregede ved at kalde hende »kvinde«, at hun ingen ret havde til nogen ting – hvis han hjalp som svar på hendes bøn, var det kun af egen frie barmhjertighed og nåde – han gjorde det også tydeligt, at hun tilhørte en helt anden verden end han, og at al den uro og febrilskhed, der herskede

i hendes verden som følge af den forhåndenværende nødsituation, slet ikke var til stede i ham – og endelig sagde han, at den konkrete nød var et udtryk for den langt dybere nød, som hele menneskeheden be-
fandt sig i, en nød, som han ville afhjælpe, når timen dertil, hans time, var kommet.

Det er et mærkeligt bønnesvar, thi han har ikke lovet noget, men han har skænket hende en dyb tillid til ham. Derfor bestemmer hun ham ikke med flere bønner.

Ja, det er et mærkeligt bønnesvar. Man kunne nemt opfatte hans ord som en afvisning, men sådan hørte hun dem ikke, thi hun hørte rigtigt.

Hvad ventede hun nu, han ville gøre? Det ved vi ikke. Når et hjerte er fyldt af tillid til ham, foreskriver det ham ikke, hvad han skal gøre, og forestiller sig det heller ikke, men forventer tillidsfuldt, at han gør det rette til den rette tid.

Således havde hun det, derfor siger hun til tjenerne: »Hvad som helst han siger til jer, det skal I gøre!« Hun pålægger dem altså at modtage ordrer af ham, skønt han kun var gæst i huset. Og de afviste hende ikke. Hun forsøgte ikke at overtale dem eller presse dem; når et menneske er sanddru, anvender det ikke overtalende ord.

Tjenerne

Nu stod der seks vandkar af sten til brug ved jødernes renselse; de rummede hvert to eller tre spande.

Gæsterne havde formentlig brugt dem, da de ankom til huset, og inden de gik til bords. Der var ikke meget vand tilbage i dem nu. Jesus siger til tjenerne: »Fyld karrene med vand!« Hvad tjenerne har følt ved denne besked, ved vi ikke, men de fyldte dem lige til randen. Så siger han til dem: »Øs nu og bring det til skafferen!« Og det gjorde de. Hvad de har følt ved denne endnu mærkeligere besked, ved vi heller ikke. Jesu moder havde pålagt dem at gøre, hvad som helst han sagde, og han virkede så troværdig, at de øste af karrene og bragte det til køgemesteren. De havde ikke mødt en troldmand – men den reneste og sandeste mand, de nogen sinde havde set. Derfor var det ikke nogen selvovervindelse for dem at øse af karrene og bringe vandet til skafferen. Johannes beretter det hele så nøgternt, netop fordi vi har

med det guddommelige at gøre. Der er ingen opladet elektricitet i luften, intet opskruet, oppustet og opstemt.

Jesus er skabningens Herre, vandet og vinens Herre; det vidste de ikke, men som sådan var han midt iblandt dem og gav dem sin ordre. Det blev dem forundt at handle på hans ord, som hans moder havde lært dem. Man kan derfor sige, at hun banede vejen for ham til deres hjerter. Det var derfor, Gud havde sendt hende til dette bryllup.

Køgemesteren

Men da skafferen smagte på vandet, som var blevet til vin, og han ikke vidste, hvorfra det kom – men tjenerne, som havde øst vandet op, vidste det – kalder han på brudgommen; han troede altså, det var ham, der havde skaffet ny vin til selskabet.

Skafferen fik en *nydelse* – vinen var vidunderlig! Tjenerne lærte noget, nemlig at det er godt at handle på Herrens ord. Hvem var blevet mest beriget, skafferen eller tjenerne?

Så sagde han til brudgommen: »Man plejer ellers først at sætte den gode vin frem, og når gæsterne er blevet berusede, da den ringere; du har gemt den gode vin indtil nu.« Her ender Johannes' beretning. Vi ville gerne vide, hvad der mere skete, om brudgommen sagde: »Jeg ved ikke, hvem der har skaffet denne vin til veje,« og om tjenerne derefter pegede på Jesus – men Johannes siger kun: »Således gjorde Jesus i Kana i Galilæa begyndelsen på sine tegn og åbenbarede sin herlighed; og hans disciple troede på ham.«

Heraf synes det at fremgå, at kun hans disciple fik hjælp til at tro på ham af denne underfulde gerning. De andre oplevede at få hjælp i deres nød, men kom ikke til tro på ham; heri ligner de mangfoldige, som Herren har hjulpet, men som aldrig kom til at tro på ham.

Hvad med tjenerne? Vi ved det ikke. De vidste, at det var ham, der havde forvandlet vand til vin, men hvad denne viden førte til i deres liv, ved vi ikke.

Men hans disciple troede på ham; de så hans herlighed, da han gjorde ende på festglæden, og da han skænkede dem en helt ny vin; og de forstod, at det ikke blot var et under eller mirakel, men et *tegn*, der talte om hans frelsesgerning.

Tegnet

Alle Jesu tegn peger på hans frelsergerning; det gælder opvækkelsen af døde og helbredelsestegnene, bespisningsunderne, hans kraftige gerninger i naturen såvel som dette forvandlingsunder.

I samtlige tegn indgår den *totale menneskelige magtesløshed*. De døde kan ikke give sig selv livet, de syge er ude af stand til at gøre sig selv raske, de sultende og tørstige ude af stand til at skaffe sig mad og drikke, de dødsensangste ude afstand til at stille storm og sø; her ved brylluppet i Kana er glædeskilden stoppet, og de kan ikke få den til at flyde. Og i alle tegnene indgår *hans gerning*, hans frelsende gerning, der giver de døde livet, gør de syge raske, giver de hungrede mættelse, redder de druknende fra døden og giver de glædesløse en ny glæde.

Nu siger Johannes imidlertid ikke blot, at Jesus gjorde begyndelsen på sine tegn, men også, at han *åbenbarede sin herlighed*; tegnene og herligheden hører altid sammen. Og herligheden er grundet i hans lydighed indtil døden på et kors; uden den lydighed havde han ingen herlighed haft.

Derfor ser vi i alle hans tegn helt frem til kulminationen af hans herlighed, da han hang på et kors og bar vor forbandelse, men forblev lydig imod sin himmelske Fader, skønt han skjulte sit ansigt for ham. Også ved brylluppet i Kana ser vi helt frem til langfredag, thi det var først der, han vandt os den evigt nye vin med den evige glæde, idet han tog vor synd på sig, årsagen til, at ingen jordisk glæde, end ikke den største kan bestå.

Derfor tager vi os også den frihed at lade vor tanke gå hen til »trediedagen«, da han stod op af døde; med denne dag er den evige bryllupsfest i virkeligheden allerede begyndt, den dag, der når sin kulmination, når han træder synligt frem og åbenbarer alle sine hellige som sin brud.

Vi er allerede begyndt at drikke af den nye vin og ved, hvor god den er, og vi synger den sang, som siger det så enkelt og ligetil:

*Når verdens vin er svundet hen,
har vi den bedste vin igen,
halleluja, halleluja, vor Gud!*

Kærligheden går for vidt!

Ypperstepræsterne havde truffet beslutning om at slå Jesus ihjel og havde givet ordre til, at han skulle arresteres (Johs. 11,53 og 57). Men seks dage før påsken kommer Herren fra egnen ude i ørkenen

til *Betania*, hvor *Lazarus* boede, han, som Jesus havde opvakt fra de døde. De gjorde da et gæstebud for ham, og *Marta* vartede op. *Lazarus* var en af dem, der sad til bords sammen med ham (Johs. 12,1-19).

Man hører i denne beretning ingen sige noget uden *Judas Iscariot*. Hans ord er ikke noget godt vidnesbyrd. Hjemmets egne siger ikke noget, men er alle tre vidunderlige vidner om Herren.

De sad til bords sammen med ham. At spise og drikke med Herren som midtpunktet er en forsmag på det store gæstebud, der kaldes Lammets bryllupsnadver. Det var ikke et tomt og intetsigende selskab, hvor man skulle finde på noget at tale om. Det var derimod helligt, lyst og betagende.

Marta vartede op. Vær forvisset om, at hun var lykkelig over at måtte gøre det for Herren! Tænk at varte ham op!

Lazarus var der, hvilket vidnesbyrd! Han havde ikke ord for, hvad Herren havde gjort for ham. Han havde været i dødens greb, men Jesus havde opvakt ham fra de døde.

Maria var der også. Hun havde i sin tid valgt den gode del, da hun valgte at sætte sig ved Herrens fødder og lytte til hans tale, før hun gjorde noget andet.

Hun var grebet af, hvad han havde gjort for dem, og hvad han var for dem. Hun forstod også, at han snart skulle forlade dem, dø og begraves. Derfor handlede hun som den, der er grebet af ham, undertiden gør – imod al klog og fornuftig beregning. Hun tog et pund med ægte, meget kostbar nardussalve, salvede Jesu fødder og tørrede dem med sit hår, og huset fyldtes af salvens duft.

Hvordan ser vi på det? Forekommer det os pinligt, usmageligt, sentimentalt, kvindagtigt, overdrevent – eller taler det til os?

Salven kunne indbringe 300 denarer; det svarede til en årsløn, thi daglønnen var jo en denar (Matt. 20,2). En arbejderfamilie kunne leve et helt år for det beløb, hun ødslede på Herren i dette øjeblik.

Burde hun ikke have tænkt på det? Burde hun ikke have tænkt sig lidt mere om? Det mente Judas Iscariot. Men Herren tog hende i forsvar. Hun havde altså tænkt sig tilstrækkeligt om, thi hun havde tænkt *Guds* og ikke kloge menneskers tanker! Hun havde opøvet sig i at lytte til Herrens ord og havde lært at kende Guds tanker, derfor handlede hun, som hun gjorde!

Gud tænkte højt om Herren Jesus. Det gjorde Maria også! Gud elskede Sønnen. Det gjorde Maria også! Hvad havde Herren ikke gjort for hende!

Maria forstod også – i hvert fald bedre end disciplene – at hendes elskede Herre var på vej til døden.

Derfor gjorde hun dette for ham. Hvor havde det været fattigt, om hun ikke havde gjort det! Hvor er vort kristenliv fattigt, om kærligheden aldrig har drevet os til at gøre noget for Herren, der strider imod gode fornuftige beregninger.

Var det ikke usmageligt og alt for opsigtsvækkende, hvad hun gjorde? Hvis ikke det var gjort i denne rene, spontane

kærlighed til ham, da havde det været frastødende – men kærligheden gør aldrig noget usømmeligt – det betyder bl.a., at den kan gøre, hvad ingen anden kan, uden at det virker usømmeligt.

Var det ikke hensynsløst overfor det øvrige selskab? Gør hun sig ikke til centrum for alles opmærksomhed? Burde hun ikke have holdt sig beskedent i baggrunden? Den, der af kærlighed til Herren, tager mere hensyn til ham end til menneskene, vil altid blive beskyldt for at overtræde høflighedens og anstandens regler – men i virkeligheden er det, at sætte hensynet til Herren forud for alt andet, også det mest hensynsfulde mod menneskene, thi det kan vække dem, men det kan almindelig høflighed og hensynsfuldhed ikke, tværtimod!

Hvad udrettede hun egentlig? Mon der findes nogen mere betydningsfuld gerning end at glæde Herren og fylde huset med vellugt?

Judas

Han spurgte, hvorfor salven ikke var blevet solgt for 300 denarer, så kunne Maria, der jo så gerne ville tjene Herren, have givet ham pengene til uddeling blandt de fattige (og så kunne han, Judas, der havde pungen, have tilegnet sig en passende del deraf).

Er det virkelig muligt at blive ved med at stjæle, når man som Judas dag ud og dag ind vandrer med Herren? Ja, enhver synd er mulig selv i Herrens nærhed, og det frygteligt alvorlige er, at Herren ikke fremtvang nogen syndsbeholdelse, men lod Judas blive ved med at have pungen. Enhver af os se nøje til, at han ikke vedbliver med den samme synd, men frivilligt bekender den og slipper den!

Var der, bortset fra det lave motiv, ikke noget rigtigt i, hvad Judas sagde? I følge Matt. 26,8 harmedes de andre disciple også på hende og var enige med Judas. Hvis man kun tænker denne verdens tanker, havde de ret, men denne verdens retfærdighedsfølelse og anskuelse er ikke højeste instans, når det gælder vort forhold til Herren. Vi har ikke altid mulighed for at give udtryk for, at vi elsker Herren af hele vort hjerte og dyrker ham som Herren over vort liv, men når vi har det, da lad os handle i Marias ånd! Hvis man spurgte dig: »Hvem er din Gud?« ville det være godt, om du ikke blot skulle give en forklaring i ord, men at dine gerninger indeholdt svaret. Ingen var i tvivl om, hvem Maria dyrkede, skønt hun ikke sagde et ord.

De andre disciple harmedes altså på hende ligesom Judas, men medens han blev i sin forhærdelse og gik hen og forråbte Herren, kom de andre på bedre tan-

ker. Da *Mattæus* og *Johannes* mange år senere skrev om denne begivenhed i deres evangelier, må det have været med en underlig fornemmelse af skamfølelse. Tænk, at vi var så blinde for kærlighedens, taknemmelighedens og hengivenhedens skønne udtryk! Når man bliver ældre, opdager man undertiden, at man har mere at skamme sig over end åbenbare synder og overtrædelser. De var sure, da Herren var glad! Lad os vogte vort hjerte – der er al grund dertil!

Herrens svar

Hun hævdede ikke sin røst for at forsvare sig imod disciplene, men Herren tog til orde og sagde: »Lad hende i fred, så hun kan gemme den til min begravelsesdag« (Johs. 12,7). Det er et svar, der undrer os, thi hun havde jo udøst al salven over ham nu, hvordan kunne hun så gemme den til hans begravelse? Det hænger måske sammen med, hvad vi så ofte synger: »Kun hvad du gi'r, bevaret er!« Nu salver hun ham i tro før hans død, derfor består hendes salving også ved selve begravelsen og har bevaret sit fulde åndsindhold af kærlighed, tro og helhjertethed!

Havde hun derimod tænkt: »Det er jo ikke sikkert, at han dør, lad mig derfor spare salven,« da havde hun nok haft den ved hans begravelse, men den havde mistet sin særegne duft af uforbeholden, ofervillig kærlighed og tro.

Den duft, salven spredte i hele huset, var for Herren ikke først og fremmest dens vellugt, men den kærlighed og hjertets renhed, hvormed hun salvede ham – men det forstod de andre ikke.

Han sagde også: »De fattige har I jo altid hos jer, men mig har I ikke altid.« Der gives øjeblikke i livet, hvor Herren åbner vore øjne for hans herlighed – de øjeblikke er dyrebare – da gælder det om at hengive sig til ham uden tanke for andre eller andet end ham.

Skarerne

Dagen efter drog Herren op til Jerusalem for at dø, allerede salvet af Maria til sin begravelse. Den store skare skar palme-grene af træerne og råbte: »Hosianna! vel-signet være han, som kommer, i Herrens navn!« og: »Israels konge!« De havde ret i, hvad de sagde, men ikke i, hvad de forventede af ham. Man kan hylde ham i oprigtighed uden at kende ham og da risikere at råbe: »Bort med ham!« nogle dage senere, når det viser sig, at han ikke svarer til forventningerne, men forbliver den, han er.

Jesus fandt et ungt æsel og satte sig derpå, således som der står skrevet: »Frygt ikke, Zions datter! se, din konge kommer, ridende (ikke på en stridshingst, men) på

et æselføl!« Herren fulgte ikke deres ønsker, men Skriftens, d.v.s. sin himmelske Faders. Han vidste bedre end nogen, at menneskenes ønsker ikke stemmer overens med Faderens vilje, og at han kun kunne tjene dem ved at skuffe dem og

gøre, således som hans Fader havde befalelet ham.

I dag takker vi Herren derfor af hele vort hjerte. Men vi glemmer ikke, at også vi kan stå i fare for at sætte egne ønsker højere end hans vilje.

Den, der stod mindst i fare for at gøre dette, var Maria. Hun var i den grad grebet af ham, at hun glemte sig selv. Måtte det ske også med os!

Kærligheden går »for vidt«, deri ligger dens sikkerhed!

Specielt til de unge

Sidste gang holdt jeg en meget lang tale, denne gang vil jeg fatte mig i korthed. Jeg vil blot skrive lidt om noget af det bedste i livet, den *daglige Bibellæsning*.

Det er min og mangfoldiges erfaring, at den bedste tid er om morgenen, om muligt helst før andre ting har gjort indtryk på dig. Begynd dagen med Gud! Søg ham! Find mættelse for din sjæl! Lad ham styrke dig! Læs ikke for hurtigt, læs langsomt og se op til Gud, medens du læser. Læser du f. eks. Johannes-evangeliet, er det umuligt at læse hurtigt. Hvert vers er mættet med indhold. Lad det være dit morgenmåltid. Smag og se, at Gud er god imod dig. Væn dig til at »spise« Ordet, som Israels folk levede af manna'en!

Det varer ikke længe, før dette er blevet dig uundværligt. Du kan ikke tænke dig en dag uden denne mættelse, tilfredsstillelse og styrkelse.

Læs personligt uden hjælpemidler. Gud har noget at sige dig *direkte* gennem sit ord. Han vil ikke blot give dig en vis forståelse og indsigt, men også (ja fremfor alt) en *mættelse* af glæde, styrke, fred og kærlighed, så du går dagen i møde med tillid og forvisning.

Så kan du altid, når Gud har talt personligt til dig, se, hvad der står i den kommentar, du gør brug af ved siden af. Men det helt personlige er altid det allerbedste. *Gud og dig* uden nogen anden mellemmand end den Herre Jesus Kristus!

Du kan bede til ham, medens du læser;

du kan takke og prise ham. Det sker ofte, at et bestemt vers taler så stærkt til dig, at det vender tilbage til dig igen og igen. På den måde lærer man dele af Skriften udenad.

Hvis du i dagens løb læser en avis eller ser fjernsynsavisen, vil du gang på gang blive overrasket over, at det ord, der lever i dig og har mættet din sjæl ved dagens begyndelse, giver dig trang til at forvandle det, du læser eller ser, til forbøn. Du læser om en politiker – og du får trang til at bede for ham – o.s.v. Du hører om nøden eller ser den på skærmen, og du forvandler den til forbøn.

Fordi din sjæl er blevet stærk ved at føle sig mættet af Gud, kan du sige JA og NEJ uden vaklen. Du ved, hvad du skal sige nej til, og det gør du med frimodighed og styrke. Hvis du har tilbøjelighed til at være slap (noget, jeg kender fra mig selv), da overvinder mættelsen ved Guds ords marvfulde retter denne trang, og du glæder, ja undrer dig over, at nu er du ikke slap, men handlekraftig.

Verden mister sin tiltrækningskraft. Du har jo fundet en større glæde. Du lader dig ikke overtale eller overliste, thi du er ved Guds ord blevet fast og vandrer med faste skridt.

Uden en vis kamp nu og da går det ikke. Bibellæsning og bøn er noget, satan, din modstander, hader. Han vil øse uoplagthed, træthed og forsagthed ind over din sjæl, men stå ham imod, så flyr han fra

dig! Han vil også friste dig til at gå for sent i seng. Hvis vi spilder tiden med unødigt snak og lignende om aftenen, spilder vi den som regel også om morgenen.

Lad dette være et evangelium, et *glædesbud*, for dig, thi det er det. Det er sandelig ingen ringe ting, at Gud vil *tale* til os personligt og også *høre* på os.

Bed Gud om den ægte sømmelige Guds-frygt, og han vil skænke dig den!

Bed ham om at vise dig mere af hans herlighed, som den er åbenbaret i Kristus!

Bed ham om, at han vil gøre dig tro og udholdende!

Disse bønner hører han og besvarer.

Hvis du må vælge imellem at læse Guds ord og kristelig litteratur, fordi du ikke har så megen tid til din rådighed, så vælg Bibelen. Der finder du vejledning i alle spørgsmål – forholdet mellem de to køn – valg af ægtefælle – børneopdragelse – forholdet mellem generationerne – forholdet til skabningen – o.s.v.

De svar på dine spørgsmål, Gud giver dig gennem sit eget ord, er de bedste. De forener sig med dig og bliver en del af dig selv.

Hvis du nu læser *Salme 119* langsomt over en række morgener, vil den understrege, hvad jeg her har sagt, og sige det meget, meget bedre.

Streg gerne under med en blyant.

Det er så enkelt, så enkelt, men sådan er livet med Kristus helt igennem.